

תת"ע 7030/08/21 - מדינת ישראל נגד סיגל ארז

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7030-08-21 מדינת ישראל נ' ארז
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד בשארי

נגד

סיגל ארז

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד פנחס

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 11.3.21, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת, בטרם הייתה מיוצגת, כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "אני לא דיברתי בטלפון. אני גם יכולתי להחזיק גם מסרק".

ביום 19.6.22, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אייל שוחט, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטון מצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

פרשת התביעה

ע"פ גרסת המאשימה, הרי שביום 11.3.21, בסמוך לשעה 17:53, נהגה הנאשמת ברכב בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה לק"מ 109, נצפתה על ידי עד התביעה, שנסע מימינה ובצמוד לרכבה על גבי אופנוע משטרה, כאשר היא אוחזת בטלפון נייד בצבע בהיר בידה הימנית, בסמוך לגלגל ההגה, מטה ראשה מספר פעמים מטה ומקישה עם אצבעותיה על גבי המסך.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב, שמר על קשר עין עם הרכב עד לעצירתו בשול ימין, הסביר לה את מהות העבירה ורשם מפיה את הדברים הבאים: "לא החזקתי טלפון".

בחקירתו הנגדית, נשאל העד מה היה מצב התנועה במקום ובאיזה נתיב נסעה הנאשמת והשיב כי אינו זוכר ואין לכך חשיבות, שכן נסע מימינה, במרחק של כמטר בלבד מחלון רכבה.

העד נשאל והשיב כי הראות הייתה טובה, לא היה חשוך ולא ירד גשם.

העד נשאל והשיב כי שמר על קשר עין עם רכב הנאשמת עד לעצירתו בשול ימין, כמתועד גם ב-ת/2.

העד נשאל והשיב כי אינו יודע היכן היה הטלפון הנייד לאחר שניגש אל רכב הנאשמת וכי אינו יודע אם יש דיבורית ברכב.

העד נשאל והשיב כי הוא יודע כי מדובר היה בטלפון נייד ולא בכרטיסי ביקור.

לבסוף, נשאל העד אם הוא בודק עבר תעבורתי של נהגים שהוא עוצר, השיב בחיוב והסביר כי הוא מזהה את הנהג ובודק אם יש לו פסילה ו/או רישיון נהיגה בתוקף.

להלן התיעוד המצולם ב-ת/2: העד נוסע על האופנוע, עוצר לפני רכב הנאשמת בשול ואז פונה אליה ואומר לה שהיא החזיקה טלפון נייד ביד ימין והיא משיבה "לא נכון" תוך שניתן לראות כי היא מחזיקה בידה כרטיסי ביקור. העד אומר לה שוב שהחזיקה את הטלפון ביד והיא משיבה "אני מצטערת אבל זה ממש לא נכון" העד משיב שתגיד את זה בבית המשפט. הנאשמת עונה "למה בית משפט אני ממש לא מבינה". הנאשמת מציגה בפני העד תעודה של אם שכולה במקום תעודת זהות. עוד אמר לה העד שאורות הרכב לא דולקים, רק אורות חניה ואמר לה לסובב את הידית כדי להדליק את האורות הנכונים. הנאשמת יצאה מהרכב כדי לראות את האורות והעד מסביר לה כיצד היא צריכה לוודא שהאורות דולקים. לאחר רישום הדו"ח, מסביר העד לנאשמת כי הדו"ח כולל קנס ונקודות והיא מבקשת שיוותר לה כי זה לא פייר. הנאשמת שבה וטוענת כי לא נגעה בטלפון וזה סתם עושה לה בלגן. העד השיב כי אם היה לו ספק, לא היה רושם את הדו"ח וכי הבחין בה כשהיא מחזיקה את הטלפון ביד ימין ומטה את הראש למטה מספר פעמים. הנאשמת משיבה "מה זה קשור" וכי כואבת לה יד שמאל והיא שקעה במחשבות ואולי בגלל זה הראש היה כלפי מטה. הנאשמת שבה ומבקשת מהעד לבטל את הדו"ח.

פרשת ההגנה

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור וכאשר העד הורה לה לעצור את הרכב, היא לא הבינה במה מדובר, כיוון שאינה מדברת בטלפון. הנאשמת העידה כי היא אם שכולה שבנה נהרג בתאונת דרכים וזה "הכי חזק" אצלה ולכן היא חוזרת ואומרת כי לא דיברה בטלפון, שנמצא בדרך כלל היכן שהמטבעות.

הנאשמת הוסיפה כי היא נוהגת משנת 1977 וכי כל העבירות שלה הן בגין טלפון, אבל אף פעם לא ערערה על דו"ח, גם אם צדקה, עד הפעם.

בחקירתה הנגדית, מסרה הנאשמת כי נסעה לביתה, מתל אביב, אבל אינה זוכרת לאיזה צורך הייתה בתל אביב.

הנאשמת נשאלה ואישרה כי העד נהג באופנוע משטרתי ואינה זוכרת מתי הבחינה בו לראשונה, רק שהפתיע אותה

ואינה זוכרת אם כרז לה או סימן לה באופן אחר.

הנאשמת נשאלה אם העד עצר אותה בשול ימין והשיבה כי אינה זוכרת.

הנאשמת נשאלה מה עוד עשתה באותו היום והשיבה כי אינה זוכרת.

הנאשמת נשאלה אם ביקשה מהעד לוותר לה על הדו"ח והשיבה כי "שוטרים לא באמת נותנים" והוסיפה כי גם פקחים רושמים כנגדה דו"חות באופן שיטתי, למרות שיש לה תו נכה ברכב. הנאשמת העידה כי לא הבינה על מה העד מדבר וכי אמרה לו שאין לה סיבה לדבר בטלפון בזמן נסיעה "זה מחודד לי בראש בעקבות הבן שלי" וכי לא דיברה בטלפון.

הנאשמת נשאלה למה ביקשה מהעד שיוותר לה על הדו"ח, כ-15 דקות לאחר שעצר אותה, בשלב בו סיים לרשום את הדו"ח והשיבה כי מלכתחילה הייתה מופתעת ואמרה לו שלא דיברה בטלפון ובהמשך ביקשה שיוותר לה, שניח לה.

הנאשמת נשאלה כיצד זה אינה זוכרת מאין ולאן נסעה באותו אירוע והשיבה כי המקרה הזה זכור לה יותר מכל דו"ח ואף פעם לא ביקשה לבטל שום דו"ח בעבר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. אין מחלוקת כי העד נהג באופןע משטרי, הנהנה מיתרון מובהק של גובה על פני רכב הנאשמת, רכב פרטי קטן יחסית, כפי שניתן היה לראות ב-ת/2 וכן, נהנה מהאפשרות להיצמד לרכב ממרחק קצר ביותר, כך שכל תא הנהג גלוי וחשוף בפני העד.
2. העד ציין כי הבחין בעבירה ממרחק של מטר בלבד, כאשר החלון הקדמי הימני, דרכו הביט לתוך הרכב, היה שקוף וללא הפרעה. העד ציין כי הנאשמת אחזה בטלפון, בצבע בהיר, בידה הימנית, בסמוך לגלגל ההגה, הטתה ראשה מטה מספר פעמים והקישה על גבי המסך באצבעותיה. מדובר בתיאור מקיף ומפורט של אופן האחיזה והשימוש בטלפון הנייד.
3. בנסיבות שפורטו לעיל, אין כל נפקות לנתיב נסיעת רכב הנאשמת ודי בכך שהעד נסע במקביל לרכבה. לפירוט הנתיבים של שוטר ונהג יש חשיבות כאשר מדובר בניידת משטרה או רכב משטרי אחר, שאינו דו גלגלי ומטבעו, אינו יכול להיצמד לרכב הנאכף או לחילופין, כאשר עסקינן בעבירות בהן יש משמעות לנתיב נסיעה. לעומת זאת, כאשר מדובר ברכב דו גלגלי משטרי ובעבירות טלפון נייד, אין זה משנה כלל באיזה נתיב נוסע הרכב הנאכף, די בכך שהעד מתעד כנדרש את כיוון הנסיעה, מאיזה צד של הרכב הנאכף נסע ואת המרחק ממנו הבחין בעבירה, כמו במקרה שבפני. בעניינה של הנאשמת, העד הבחין בעבירה ממרחק של

מטר בלבד, כאשר הוא צמוד לחלון הקדמי הימני, תיאר באופן מפורט את הטלפון ואופן ביצוע העבירה ובנסיבות אלה, לא תיתכן, לטעמי, טעות כלשהי מצידו.

4. עדותו של העד עשתה עלי רושם אמין וענייני ולא נסתרה בחקירתו הנגדית.

5. מנגד, גרסת הנאשמת לא הייתה אמינה עלי כלל ועיקר. במועד הכפירה, טענה הנאשמת כי לא דיברה בטלפון וכי יכלה להחזיק בידה גם מסרק. מנגד, ב-2/2, כאשר העד ניגש לרכב, ניתן היה לראות כי הנאשמת מחזיקה בידה מספר כרטיסי ביקור וזאת באופן תמוה משהו- האם ניסתה הנאשמת להציג מצג לפיו נהגה ברכב תוך שהיא אוחזת בכרטיסי ביקור בידה? כך ניתן להסיק גם מחקירתו הנגדית של העד, בעמוד 11, שורות 15-16. מנגד, הנאשמת עצמה לא העידה, בשום שלב, כי אחזה בידה כרטיסי ביקור או מסרק.

6. הנאשמת העידה באופן עקבי כי לא דיברה בטלפון הנייד, אך לא ידעה לומר היכן היה הטלפון הנייד אותה עת, רק שבדרך כלל הוא נמצא "איפה שהמטבעות". הנאשמת לא זכרה פרטים משמעותיים מיום העבירה, רק את העובדה שלא דיברה בטלפון הנייד וזאת על טענתה כי "במקרה הזה זכור לי רק סתם יותר מכל דו"ח"- עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 6-7.

7. על אף גרסתה הנחרצת, לכאורה, שבה הנאשמת והתחננה בפני העד שיוותר לה על הדו"ח.

8. ברע"פ 10020/16 **בן יוסף נגד מדינת ישראל**, נאמר: "בענייננו, נוסח התקנה ברור ביותר ולפיו, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג בו "לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם". המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחיזה ושימוש) מופיע מושא האיסור (הטלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה, היינו - קיים איסור לאחוז בטלפון אף מבלי להשתמש בו (וראו גם: ע"א 2920/90 קופת חולים של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 397, 409 (1993)...מסקנה זו אף מתחזקת ביתר שאת בבחינת תכלית התקנה, שכן אין ספק כי שני האיסורים נועדו למנוע את הפניית תשומת הלב מן הנהיגה וזאת הן בדרך של אחיזת הטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו (וראו לעניין זה גם בפסיקת בתי המשפט המחוזיים: עפ"ת (חיפה) 6936-04-13 יהוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.6.2013); תת"ע (ת"א) 3027-02-12 מדינת ישראל נ' אלוני [פורסם בנבו] (18.4.2013)). זאת, מאחר שאין ספק בכך שהן האחיזה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי ביכולתו של הנהג לנהוג באופן בטוח ומסכנים בכך את סביבתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך".

9. מן האמור לעיל אנו למדים, כי גם אם הייתה מתקבלת גרסתה של הנאשמת, לפיה, לא דיברה בטלפון הנייד, הרי שדי בכך שאחזה אותו בידה ועשתה בו שימוש, באופן שתיאר העד כדי להרשיעה במיוחס לה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, במעמד הצדדים